

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného, ve věci

žalobce

V. P. H.,
bytem ...
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému

Ministerstvo zahraničních věcí
sídlem Loretské náměstí 101/5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 12. 12. 2017, č.j. 120949/2017-OPL,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 12. 12. 2017, č.j. 120949/2017-OPL, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „ZÚ“) ze dne 2. 10. 2017, č.j. 2985/2017-HANOI (dále jen „usnesení ze dne 2. 10. 2017“), ve věci zamítnutí žádosti žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a zastavení řízení dle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Dle žádosti, datované ke dni 17. 8. 2017, měl žalobce v úmyslu požádat ZÚ o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. Dne 31. 8. 2017 se osobně v doprovodu právního zástupce a další osoby dostavil na ZÚ, do jehož prostor byl vpuštěn na základě sjednaného termínu přes systém Visapoint, a to za účelem podání žádosti o vízum k pobytu do 90 dnů. Žalobce však podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Ta mu byla vrácena zpět na základě usnesení ZÚ ze dne 31. 8. 2018 č.j. 2985/2017-HANOI, kterým bylo rozhodnuto o nepřijatelnosti žádosti dle § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce vzápětí podal žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kterou odůvodnil nemožností registrace v systému Visapoint, byť se o ni pokoušel, ale registrace mu nebyla umožněna, neboť žádné termíny nebyly volné. K této žádosti přiložil znovu žádost o vydání dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny.
4. Usnesením ze dne 2. 10. 2017 byla žádost žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti zamítnuta a řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na základě § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zastaveno. ZÚ shledal, že z žádosti žalobce o upuštění od osobního podání nevyplývá dostatečný důvod pro její vyhovění. Skutečnost, že se žalobce ve dnech 24. – 25. 8. 2017 a 29. 8. 2017 celkem čtyřikrát pokusil o registraci v systému, která se mu ani v jednom případě nepodařila provést, neznamená, že se mu to v budoucnu nepodaří. Neúspěšné pokusy o registraci v systému Visapoint samy o sobě nemohou být důvodem pro vyhovění žádosti o upuštění od osobního podání žádosti.
5. Ministr v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že neúspěšné pokusy o registraci nepředstavují důvody hodné zvláštního zřetele (zejména zdravotní), pro které by žalobce nebyl schopen se na ZÚ dostavit. Postup žalobce, spočívající ve sjednání termínu pro podání žádosti o jiný pobytový titul, ministr označil za úmyslné uvedení konzulárního úředníka v omyl. Jedná se o zjevné zneužití práva. Podmínka osobního podání žádosti se váže pouze k té žádosti, k jejímuž podání si žalobce sjednal termín, nikoliv k jiné žádosti.

Žalobcem uvedenou osobní přítomnost v budově ZÚ nelze považovat za splněnou podmínku osobní přítomnosti ve smyslu § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K fungování systému Visapoint a dosavadní judikatuře ministr odkázal na změnu právní úpravy od 15. 8. 2017. Na základě § 169d odst. 2, § 169f a § 169h zákona o pobytu cizinců jsou zastupitelské úřady zmocněny regulovat podávání žádostí. Ke dni 1. 11. 2017 navíc došlo ke zrušení systému Visapoint. V době podání žádosti byl systém Visapoint funkční a žalobce obcházel účel regulace migrace. Pravomoc zastupitelských úřadů zastavit řízení o žádosti podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců je dána ze zákona. Žalobce navíc tím, že v okamžiku předání své žádosti byl fyzicky přítomen, prokázal, že objektivně je schopen se k osobnímu podání žádosti dostavit. Ministr usnesení ze dne 2. 10. 2017 nepovažoval ani za nicotné.

II. Argumentace účastníků

6. Žalobce namítal nicotnost a nezákonnost rozhodnutí, a to s ohledem na následující:
7. Dle žalobce právní úprava ve znění od 15. 8. 2017 má prostřednictvím § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zaručovat, že jakýkoliv důvod, pro který nelze podat žádost osobně, umožňuje žádat jiným způsobem a zahájit tak řízení o žádosti. Takto postupoval i žalobce, tj. doložil důvody, pro které nemohl podat žádost o dlouhodobý pobyt. Z judikatury správních soudů přitom vyplývá, že pro objektivní důvody úřady od povinnosti osobního podání žádosti upustit musí, což se zde nestalo. I k fungování systému Visapoint se opakovaně vyjádřila judikatura, dle které mají mít cizinci možnost v reálném čase a lidsky důstojným způsobem podat žádost. Podmínky pro podání žádosti se však od 15. 8. 2017 nijak nezměnily. Žalobce tak trvá na tom, že důvodem prominutí povinnosti osobního podání žádosti může být cokoli, co žadateli v osobním podání brání, tj. i nemožnost sjednat si ve Visapointu termín za účelem podání žádosti o dlouhodobý pobyt. Dle žalobce přitom zákon o pobytu cizinců nestanovuje konkrétní způsob sjednání termínu pro podání žádosti o pobytová oprávnění a ZÚ není na základě § 169h odst. 1 zákona o pobytu cizinců oprávněn zvolit jakýkoliv způsob sjednání termínu, nýbrž pouze ten, který stanoví zákon. Povinnost registrace v systému Visapoint přitom není jako způsob sjednání termínu v zákoně stanovena.
8. Žalobce považuje rozhodnutí za nicotná. Správní orgány nemají kompetenci řízení o žádosti zastavit, neboť žalobce žádost podal osobně při splnění podmínek § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž zákon neupravuje konkrétní postup, který musí být žadatelem v případě podání té které žádosti dodržen. Žalobce uvádí i rozpor s čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Přes systém Visapoint dochází k „filtraci“ žadatelů, kteří jsou povinni sjednat si termíny pro podávání svých žádostí pouze způsobem uvedeným ZÚ. Nadále přitom existují omezení počtu sjednaných termínů a žádostí, aniž by byl systém transparentní. ZÚ však není oprávněn svévolně určovat dobu pro podání jednotlivých druhů žádostí. Z takového postupu by mohlo i plynout zvýhodnění jiných žadatelů, potažmo diskriminace s ohledem na rozdílnou „filtraci“ na jednotlivých zastupitelských úřadech. Žalobce rovněž závěrem odkázal na Směrnici č. 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, která nepřipouští, aby státy počet podaných žádostí za účelem sloučení rodiny regulovaly.
9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Nesouhlasil s žalobcovým výkladem § 169d zákona o pobytu cizinců. Odstavec 3 téhož ustanovení sice umožňuje od osobního podání žádosti upustit, ale pouze pokud jsou doloženy důvody pro toto upuštění. To u žalobce nenastalo,

neboť ten se k podání žádosti osobně dostavil, aby podal žádost o jiné pobytové oprávnění. Teprve až po vrácení žádosti požádal o upuštění od povinnosti osobního podání. Podmínka osobní přítomnosti se však váže k žádosti, k jejímuž podání si cizinec předem sjedná termín osobního podání, nikoli k žádosti jiné podané až na místě. Žádosti o upuštění povinnosti osobního podání může zastupitelský úřad vyhovět, a to na základě vlastního správního uvážení, a pouze pokud daný případ shledá odůvodněným. Žalobcem uvedené důvody nebyly vyhodnoceny jako výjimečné.

10. Žalovaný s odkazem na § 169f zákona o pobytu cizinců nesouhlasil s tím, že by zastupitelské úřady nemohly určovat způsob sjednání podání žádostí. Systém Visapoint byl přitom funkční, jiní žadatelé termín pro podání žádosti získali. Nezákonnost systému nebyla prokázána ani ze strany Policie ČR či tajných služeb a v tomto ohledu žalovaný odkazuje i na článek v týdeníku Respekt ze dne 3. 11. 2017, který navrhl jako důkaz. Ani po ukončení provozu systému není ZÚ s ohledem na kapacitu schopen obsloužit všechny žadatele. Žalovaný zopakoval, že zákon o pobytu cizinců prostřednictvím § 169f ve spojení s § 169d dává zastupitelskému úřadu právo určit způsob sjednání termínu. Nebyla porušena ani rovnost přístupu. Žalovaný poukázal na stanovisko generálního advokáta ve věci C-84/12 a konstatoval, že způsob organizace podávání žádostí o pobytová oprávnění stanovený zákonem o pobytu cizinců není svévolný a sleduje legitimní cíl, k jehož dosažení volí přiměřené prostředky. Tento způsob není ani v rozporu s Listinou. Přijetí postupu ze strany žalobce by vedlo k jeho neoprávněnému zvýhodnění před jinými žadateli. Postup ZÚ dle žalovaného není v rozporu se směrnicí č. 2003/86/ES. Žalobcem zmíněný čl. 8 této směrnice neřeší zákaz regulace počtu žádostí. Samotný systém Visapoint řeší pouze organizaci podávání žádostí, nikoliv regulaci počtu těchto žádostí.

III. Posouzení žaloby

11. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný nevyjádřil výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
12. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
13. S účinností ode dne 15. 8. 2017 byl novelizován zákon o pobytu cizinců, a to zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Touto novelou došlo i ke změně právní úpravy tak, že podání žádosti o pobytové oprávnění lze podmínit předchozím sjednáním termínu pro osobní podání žádosti. Dále v textu uvedená právní úprava je citována právě ve znění účinném od 15. 8. 2017, neboť k podání žádosti mělo ze strany žalobce dojít dne 31. 8. 2017.
14. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému je cizinec povinen podat osobně.
15. Podle § 169d odst. 2 věta první zákona o pobytu cizinců osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního

orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon.

16. Podle § 169d odst. 3 téhož zákona zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.
17. Podle § 169f zákona o pobytu cizinců je žadatel povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.
18. Mezi účastníky není sporu v tom, že si žalobce prostřednictvím systému Visapoint zarezervoval u ZÚ termín k osobnímu podání „žádosti o udělení víza“. Žalobci proto bylo na základě rezervace umožněno dne 31. 8. 2017 vstoupit do prostor ZÚ, kde však podal žádost nikoli o udělení víza, k jejímuž podání měl rezervován termín, nýbrž „žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu“. Žalobce tak učinil záměrně, neboť rezervovat si termín přes Visapoint pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt se mu nepodařilo, ač se o to opakovaně (celkem čtyřikrát) ve dnech 24. – 25. 8. 2017 a 29. 8. 2017 pokusil. ZÚ v reakci na postup žalobce nejprve vydal dne 31. 8. 2017 usnesení o nepřijatelnosti žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Po vrácení žádosti žalobce z důvodu nemožnosti si rezervovat termín přes systém Visapoint ihned podal žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, ke které znovu přiložil žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny.
19. Předmětem přezkumu ze strany soudu v nynější věci je právě zamítnutí žádosti žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu a zastavení řízení o žádosti. Konkrétně postup správních orgánů, které dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zamítly žádost žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a řízení o žádosti zastavily. Soudu je rovněž z jeho úřední činnosti známo, že usnesení ze dne 31. 8. 2017 o nepřijatelnost žádosti bylo žalobcem rovněž napadeno žalobou u zdejšího soudu a řízení je vedeno pod sp. zn. 14 A 50/2017.
20. Soud předně nepovažuje rozhodnutí za nicotná pro tvrzenou absenci kompetence zastupitelského úřadu (k nicotnosti rozhodnutí a jednotlivým důvodům viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č.j. 6 A 76/2001-96). Správní orgány byly v případě žalobce oprávněny rozhodnout, a to na základě § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že byly pro aplikaci tohoto ustanovení splněny zákonné podmínky. Skutečnost, že pro aplikaci tohoto ustanovení podmínky splněny nebyly, je nezákonností rozhodnutí, nikoli vadou natolik zásadní, pro kterou by nebylo vůbec možné hovořit o rozhodnutí jako takovém (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze

dne 28. 2. 2019, č.j. 57 A 30/2018 – 95, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2018, č.j. 1 Azs 195/2018-48).

21. Soud dále konstatuje, že judikatura správních soudů dospěla k závěru, že zastupitelské úřady jsou oprávněny organizovat si úřední činnost prostřednictvím stanovení úředních hodin pro jednotlivé agendy (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017 – 32), přičemž tento požadavek prakticky vyplýval ze samotné organizace práce zastupitelského úřadu stanoveného rozdělením úředních hodin, a jedná se o legitimní důvod pro nepřijetí žádosti v jiný čas než určený pro podávání daného typu žádosti (srov. rozsudek téhož soudu ze dne 31. 5. 2018, č.j. 7 Azs 75/2018-22). Opačný přístup by totiž vedl k nedůvodnému omezení cílové skupiny, pro kterou jsou konkrétní úřední hodiny určeny.
22. S účinností od 15. 8. 2017 došlo ke včlenění ustanovení § 169f do zákona o pobytu cizinců, čímž bylo dle Nejvyššího správního soudu zákonem zastupitelským úřadům umožněno, aby předchozím sjednáním termínu podmínily podání žádosti o jakékoli pobytové oprávnění, tj. také podání žádosti o dlouhodobý pobyt, přičemž zákonodárce ponechal na konkrétním zastupitelském úřadu, aby určil způsob, kterým je cizinec povinen si termín osobního podání žádosti předem sjednat a tento způsob zveřejnil na své úřední desce (viz rozsudky ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35, a ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 Azs 249/2018-50). V případě žalobce se jednalo o elektronický objednávací systém Visapoint, což ZÚ uveřejnil na úřední desce a webových stránkách.
23. Po posouzení dané věci je dle soudu podstatný žalobcem uvedený důvod, spočívající ve faktické nemožnosti sjednání termínu v systému Visapoint pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt, jehož optikou je nutné nahlížet na postup žalobce. Ten záměrně zvolil rezervaci termínu pro jiný druh pobytového oprávnění, aby se mohl dostavit k ZÚ a zde podat zamýšlenou žádost. Žalobce se přitom měl opakovaně ve dnech 24. - 25. a 29. 8. 2017 marně pokoušet o rezervaci termínu k podání žádosti o dlouhodobý pobyt prostřednictvím systému Visapoint. To správní orgány nijak nezpochybňují, naopak z této skutečnosti ve svých rozhodnutích vycházejí. Faktickou nemožnost rezervace termínu ve Visapointu k podání žádosti o dlouhodobý pobyt však nepovažují za odůvodněný případ pro upuštění od povinnosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. S tím se ovšem zdejší soud neztotožňuje.
24. V této souvislosti je nutné uvést, že Nejvyšší správní soud se ve svých rozhodnutích obsáhle vypořádal s fungováním systému Visapoint, s povinností cizinců objednat se v tomto systému a s žádostmi neregistrovanými v tomto systému. Mimo jiné Nejvyšší správní soud řešil i účinky žádostí podaných tzv. „nouzovým způsobem“. Takové žádosti výslovně považuje za účinné podané, neboť jsou jediným účinným nástrojem k ochraně práv žadatelů. Konkrétně uvedl, že účinky žádosti „nouzově“ podané jsou způsobem, který je sice obecně vzato nežádoucí, avšak jedinou účinnou obranou žadatele před nezákonným jednáním veřejné správy spočívajícím v tom, že mu neposkytne v přiměřené lhůtě možnost podání žádosti postupem zákonem standardně předpokládaným. Závěry judikatury o tom, že žádost je za takovýchto podmínek podána účinně, jsou v podmínkách dosavadního jednání veřejné správy zcela správné a jsou jediným alespoň v určité míře účinným nástrojem k ochraně práva žadatelů na to, domáhat se stanoveným postupem svého práva u správního orgánu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Dokud veřejná správa svůj přístup zásadně nezmění, není důvodu na nich cokoli měnit (viz především rozsudek

ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 56, a rozsudek ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 – 36).

25. Přestože uvedená rozhodnutí byla vydána před účinností výše uvedené novely zákona o pobytu cizinců, neznamená to, že by z jejich závěrů nebylo možné vycházet i v případě žádostí podaných u zastupitelských úřadů po dni 15. 8. 2017 (srov. Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 10. 1. 2019, č.j. 7 Azs 341/2018-35, ze dne 20. 12. 2018, č.j. 3 Azs 66/2018-45, ze dne 5. 12. 2018, č.j. 1 Azs 195/2018-48). Není totiž možné pustit ze zřetele, že systém Visapoint uvolňoval termíny pro registraci žádosti nahodile, což v kombinaci s naprosto nedostačujícím počtem uvolňovaných termínů vyústilo v praktickou nemožnost žádost v tomto systému registrovat v přiměřené lhůtě. S ohledem na tento aspekt systému Visapoint nebylo možné zaručit, že žadatel získá termín pro registraci žádosti a mohlo snadno dojít k tomu, že by se nepodařilo v tomto systému získat termín k podání žádosti několik měsíců, let, či dokonce nikdy. Systém Visapoint tedy reguloval počet podávaných žádostí, činil tak ovšem nepřipustným způsobem, znemožňujícím podat osobně žádost o pobytový titul lidsky důstojným způsobem a v přiměřené době, a je proto v judikatuře správních soudů opakovaně a dlouhodobě označován jako neodpovídající požadavkům zákona (viz rozsudky ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 – 35, ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 Azs 249/2018 – 49).
26. Lze proto uzavřít, že výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu ve vztahu ke způsobu podání žádostí o pobytová oprávnění jsou obecně platné a je k nim třeba přihlížet při interpretaci relevantní právní úpravy v zákoně o pobytu cizinců, přičemž se týkají konkrétně fungování systému Visapoint, ve kterém se měl i žalobce v nyní posuzované věci registrovat pro podání své žádosti o dlouhodobý pobyt, nicméně tak fakticky nemohl učinit pro nedostatek volných termínů.
27. Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že žalobce využil k podání žádosti o dlouhodobý pobyt „nouzový“ způsob, když žádost o dlouhodobý pobyt spojil s žádostí o upuštění od osobního podání této žádosti, přestože si v systému Visapoint původně sjednal termín k podání žádosti o udělení víza. Novela zákona o pobytu cizinců na samotném fungování systému Visapoint od 15. 8. 2017 nezměnila nic, tj. v době podání žalobcovy žádosti (31. 8. 2017) systém nebyl schopen zajistit, že žádost bude možné podat u ZÚ v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem, což nelze dávat k tíži žalobce. Ukončení systému Visapoint k 31. 10. 2017 je pro posuzovanou věc irelevantní a žalovaným navržený článek v týdeníku Respekt ze dne 3. 11. 2017, obsahující rozhovor s náměstkem žalovaného k fungování Visapointu, jako důkaz nadbytečný s ohledem na závěry výše citované judikatury.
28. Tyto závěry nevyvrací ani argumentace žalovaného, že systém Visapoint měl oporu v § 169f zákona o pobytu cizinců, byl provozován ve 37 destinacích, případně, že se jiným žadatelům podařilo v systému Visapoint sjednat si termín. Ani rozsudky, na které žalovaný odkazuje, nevyvracejí správnost výše uvedených závěrů o osobním podávání žádostí v souvislosti se systémem Visapoint. V rozsudku ve věci sp. zn. 9 Aps 6/2010 Nejvyšší správní soud zmínil, že regulace a kontrola imigrace musí být prováděná na základě jasně stanovených postupů a pravidel. To přitom je v souladu se závěry učiněnými ve shora uvedeném rozsudku téhož soudu ve věci sp. zn. 10 Azs 153/2016.
29. Soud proto shledal, že nemožnost sjednat si termín k podání konkrétní žádosti o dlouhodobý pobyt v systému Visapoint zde představovala odůvodněný případ ve smyslu §

169d odst. 3 věty prvé zákona o pobytu cizinců, kdy ze strany správních orgánů nebylo na místě trvat na požadavku osobního podání žádosti po předchozím sjednání termínu k podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 1 a 2 ve spojení s § 169f zákona o pobytu cizinců (totožně viz rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 10. 1. 2019, č.j. 7 Azs 341/2018-35, ze dne 20. 12. 2018, č.j. 3 Azs 66/2018-45, 5. 12. 2018, č.j. 1 Azs 195/2018-48).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Ze shora uvedených důvodů proto soud zrušil napadené rozhodnutí postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s., aniž by se zabýval dalšími žalobními námitkami. Soud věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému, ve kterém bude postupovat v souladu s výše uvedeným právním názorem (§ 78 odst. 4 a 5 s.ř.s.). Závěrem soud poznamenává, že ministr v napadeném rozhodnutí uvádí, že systém Visapoint byl již zrušen, ale nevyvozuje z toho žádné závěry. V novém rozhodnutí tedy ministr také posoudí, zda tato skutečnost, že v době napadeného rozhodnutí již systém Visapoint nefungoval, má nějaký dopad na rozhodnutí ve věci samé.
31. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v této věci plný úspěch. Náhrada nákladů řízení proto představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč (převzetí věci a podání žaloby). Celkem tedy 11 228 Kč včetně DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2019

JUDr. Karla C h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu